

[Holger Larsen.]

naa at faa dette Forslag gennemført i Aar, har vi vel Lov til at nære et stærkt Haab om, at det kan gennemføres til næste Aar. Jeg tror derfor, at det Ønske, der er fremsat i Landstinget om, at vi ikke oftere skal beskæftige os med Brændselsloven, vistnok kan imødekommes.

Jeg maa naturligvis beklage, at dette Lovforslag gennemføres saa sent, for det bevirker jo, at de gamle i denne Vinter — nu er vi jo ved at drage ind i Foraaret, og selv om det sner derude i Dag, er det jo Foraar efter Almanakken — ikke efter denne Lov vil kunne faa noget videre Brændsels-hjælp, og de har jo i alt Fald i den Del af Vinteren, der er gaet, mange Steder ikke haft tilstrækkeligt Brændsel. Jeg beklager, at Lovforslaget vedtages saa sent, men bedre sent end aldrig, og jeg skal anbefale Tinget at stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, Landstinget har givet det.

Kr. Kristensen: Ved Sagens første Behandling udtalte jeg paa mit Partis Vegne, at vi ikke fandt, der var nogen særlig Grund til at gaa til en Lovgivning af den Art, som det Lovforslag, vi den Gang behandlede, indeholdt — det var jo et ret omfattende Lovforslag. Efter de Oplysninger, der forelaa, kunde vi ikke skønne, at der virkelig var Trang til et saadant Lovforslags Gennemførelse, og i Udvalget fik vi heller ikke nogen Klaring paa, at en saadan Trang virkelig var til Stede. For Resten var det ikke store Forhandlinger, der fandt Sted i Udvalget, idet Flertallet erklærede, at der var Trang til et saadant Lovforslags Gennemførelse, og saa maatte vi jo bøje os for det.

Nu har man set paa Lovforslaget i Landstinget, og efter de Oplysninger, der foreligger i Landstingets Betænkning, ser det heller ikke ud til, at man dér har haft den Opfattelse, at der var nogen særlig stor Trang til et saadant Lovforslag. Man har ment, at i ganske enkelte Tilfælde kunde der maaske være Grund til at have lidt større Beløb til Raadighed. Det var for Resten ogsaa, hvad jeg sagde her i Folketinget, at vi var villige til at forhandle om disse enkelte Tilfælde, idet jeg personlig godt kunde ønske, at der var lidt større Beløb til Raadighed i visse Tilfælde.

Nu har man i Landstinget sluttet en Overenskomst om, at der stilles et noget større Beløb til Raadighed for Kommunerne i de Tilfælde, hvor det Beløb, som er til Raadighed, af en eller anden Grund ikke er tilstrækkeligt. Man har fra alle Partiernes Side sluttet sig til det, og jeg skal paa mit

Partis Vegne ogsaa anbefale det til Vedtagelse her i Tinget.

Naturligvis kunde det ærede Medlem Hr. Holger Larsen ikke begynde en Diskussion som denne uden at græde salte Taarer over Venstres, specielt Landstingets, Umedgørlighed. Det skal jeg ikke opholde mig noget videre ved, for det er nu en Gang noget, der ligger til det ærede Medlem, og det er der vel ikke stort at rette ved. Det Forslag, der nu foreligger, er dog alligevel efter det ærede Medlems Opfattelse en Forbedring; alle Partier har sluttet sig til det, og jeg synes ikke, at der er nogen overdreven stor Grund til at gaa til gennemgribende Ændringer i disse Forhold, da vi netop staar overfor det store Forslag, som er fremsat af Socialministeren angaaende Ændringer deri. Derfor skal jeg ganske afholde mig fra at komme ind paa de Betragtninger, som det ærede Medlem fremkom med i den Anledning, og anbefale, at vi vedtager Lovforslaget i den Skikkelse, det nu har faaet i Landstinget.

Vesterager: Vi har ikke været Tilhængere af denne stykkevisse Lovgivning og disse mange Ændringer i de sociale Love, men nu er man alligevel stærkt inde paa det, og man er jo nødt til at tage Forholdene, saadan som de en Gang ligger. Jeg skal villigt erkende, at vi fra vor Side har ønsket, at disse personlige Tillæg kunde anvendes til Brændsel. Det har vi givet Udtryk for under Forhandlingerne allerede i 1927, men den Gang kunde vi ikke faa det gennemført. Dernæst har vi ogsaa under Behandlingen af dette Lovforslag givet Udtryk for, at man muligvis kunde tage et enkelt Punkt ud af Lovforslaget til Behandling, og saa vilde vi gaa ind i en Forhandling for muligvis at finde en Løsning dér.

Det var man imidlertid ganske uvillig til i dette høje Ting, og derfor maatte Sagen føres over i det andet høje Ting, hvor man jo synes hellere at ville forhandle. Jeg er imod denne Taktik. Jeg vil hellere forhandle her i dette Ting; jeg vilde hellere, at vi selv kunde træffe vore Overenskomster og Bestemmelser, men det er jeg jo ikke Herre over. Det viser sig, at den høje Regering ikke vil gaa den Vej; men absolut vil forhandle i det andet høje Ting, og det kan jeg altsaa ikke ændre noget ved.

Da Lovforslaget nu udelukkende er begrænset til at omfatte Ændringer af § 6, er det jo meget stærkt beskaaret. Jeg kan derfor i Tilslutning til vort tidligere Standpunkt anbefale det til Vedtagelse i dette høje Ting.